

Januari 2007: Stabij IN Frankrijk!

Na kerst zijn we, uitgezwaaid door een aantal collega's van Samoza, op weg gegaan voor een enkele reis Frankrijk.

In Le Petit Condal was de kachel al aan dankzij de baasjes van Boris. Ook was er een kattenhok gebouwd voor poes Jessie, die dit keer ook mee moest. Dat vonden ik en Jonne eigenlijk niet echt nodig, maar wij hebben niets te vertellen. Trouwens, de kat lijkt er ook niet blij mee.

Na een paar dagen kwamen de Vegtjes, 5 man plus hond Sam sterk, het huis bevolken. Wij moesten opeens in de caravan slapen, maar zolang baasje en vrouwtje mijn plek maar meenemen, vind ik alles best. Verder waren het gezellige dagen, al was ik 's avonds uitgeteld en vond Sam dat we nog steeds niet genoeg hadden gespeeld. Trouwens, ook de mensen hadden moeite om met oud-en-nieuw wakker te blijven, ik was niet de enige die moe was! Dat krijg je ervan als er zoveel wordt buiten gespeeld.....

Toen de rust bijna was weergekeerd, kregen we opeens onverwacht nog véél meer bezoek: op 7 januari, 's avonds laat, belde Herma op dat ze aan een glaasje wijn toe was, en deed opeens de deur open: goedenavond, we komen nú met alle Samoza-collega's bij jullie een borrel halen! Dat was wel een bijzondere actie. Ze had ook van alles, wijn, bier, chips, meegenomen, maar alleen niet aan mij gedacht: waar waren de hondenkoekjes? Dat viel me vies tegen, ik dacht dat we vrienden waren?

Maar ik heb wraak genomen: de volgende dag kwamen ze overdag weer, en Matthijs en Renske zouden 's avonds mee uit eten gaan. Toen ben ik er lekker vandoor gegaan: ik geen lekkers, dan zij ook geen lekkers! Helaas heeft Hans me gezien en ik ben zo dom geweest naar hem toe te komen. Plan mislukt.... maar ze hadden mooi geen tijd meer om nog de bergen in te gaan, lekker puh!

Inmiddels was ook Boris met Paul en Marion vertrokken, en moesten wij weer regelmatig thuis oppassen. Op een gelukkig moment had baasje de deur van het kastje met hondenkoekjes-en-zo weggehaald, en vrouwtje had dat niet gezien. Ik zag mijn kans schoon en wist zonder enig probleem een doos met beschuitkluijjes soldaat te maken. Maar die domme Jonne moest ook zo nodig meedoen, en is aan een grote Le Chat-zeep begonnen. Dáár word je misselijk van! De volgende dag lag er een flinke hoop zeep op het kleed, de bewuste plek glanst nu nog.

Dan hebben we naast het klussen ook nog de integratie van de poes.... Die heeft bijna twee weken in een hok op zolder gezeten en is daarna verhuisd naar een oude kinderbox in de kamer. Maar tjonge, wat is dat beest chagrijnig! Wij, als beschermhonden, moeten natuurlijk wel weten wat er in huis komt, maar we hoeven maar haar richting op te kijken of ze blaast zichzelf bijna ondersteboven. 's Nachts moeten wij in de slaapkamer en mag Jessie het hok uit. Baasje heeft haar één keer in de kamer gehouden toen wij wakker werden, maar toen eindigde de kat na een hoop ruzie achter het fornuis. Dat vonden Jonne en ik ook geen goed plan, want daar kunnen we niet bij. In het hok ook niet, maar dan zien we tenminste het resultaat van onze contactpogingen. Verder heeft ze zich een keer onder het aanrecht verstopt, waar Matthijs en Renske niet bij kunnen. Daar heeft ze een paar uur gezeten, en ook geplast.

Vrouwtje scheldt elke keer weer over de stank als ze de keuken in komt. Baasje zegt dat het alleen schoon kan als het hele aanrechtblok wordt weggehaald, en hij wil het blok ook op een andere plek hebben. Aangezien vrouwtje ook nog eens bijna elke dag over een nieuwe oven praat, zal het me niets verbazen als de keuken binnenkort wordt veranderd.

Vanaf vandaag is Jessie naar buiten, baasje is een beetje in de zenuwen of hij de kat ooit terugziet, wij zijn blij met de ruimte in de kamer, het speelt en stoeit een stuk makkelijker!

Baasje en vrouwtje zijn druk geweest met een grote kast in de bijkeuken, kledingkasten in de slaapkamer, zagen in het bos en allerlei kleine klusjes. Verder leggen ze veel bezoeken af in de omgeving. Dat varieert van een mevrouw die met de camping-vergunning te maken heeft en verzekeringen, tot apéro bij de burens. Kortom, ze vermaken zich uitstekend. En wij? Ik en Jonne proberen nog altijd de boomgaard te ontdoen van ongedierte, sneeuw of geen sneeuw, en dat betekent soms dat we bij de ingang een gat van 40 cm diep moeten graven. Tja, we gaan er natuurlijk wel van uit dat plattelandsmensen dit een beetje begrijpen!

